

Ennek a lemeznek a története valószínűleg 1991 őszén kezdődött, mikor Ildi (az énekesünk) turné közben, Belgiumban, az aktuális lerobbanásunkat követően kiszállt a zenekarból... Mi pedig ott maradtunk hárman, mint valami trió. Aztán csak bambultunk magunk elé... Két üres nap volt a belga és a holland turné között. Mikor a kocsi kész lett, *the show must go on* alapon beültünk, találtunk az utcán egy méteres hungarocel szerencsepátkót, amit valószínűleg a sors sodort az utunkba. Felerősítettük a busz elejére és elhagytuk Liege-t. A holland határon átérve, Maastrichtban megálltunk az első coffeeshopban, indulásunkat megünnepelni, és 10 perc után ha akarunk sem tudtunk volna felállni az asztal mellől. Ott múltattuk az időt amíg újra összeállt a szétesett kép, aztán indultunk tovább. Zuhogott az eső, undorító nyálkás idő volt, de mi úgy éreztük magunkat mint három kamikaze, akik hadjáratba indulnak. Teli voltunk optimizmussal a jövőt illetően. Faltuk a kilométereket az új, használt boxermotorral... de ez nem tartott sokáig. Kigyulladt a benzinmutató, az autó nyögött egyet-kettőt és leállt. Kifogyott a dízel. Ott álltunk némileg módosult tudattal, sötétben és esőben a holland autópályán. Kaktusz meg Ákos úgy röhögtek, hogy beleremegett a karosszéria. Persze nekem kellett kimenni stoppolni. Amikor felvett egy holland ürge, és egy évezrednek tűnő kocsikázás után sem lyukadtunk ki sehova, biztos voltam benne, hogy megöl és kidob a kocsijából. Persze ez csak a maastricht-i tudatformálásból visszamaradt para volt és nemsokára kisimult a helyzet.

Életünk első fellépése trióban egyből egy dupla koncert volt Dordrechtben. Először játszottunk a kultúrházban és persze nagyon aggódtunk, hogy milyen lesz ének nélkül. A buli igazán jól sikerült, bár mindegyikünk Ildi hangját hallotta belülről szólni a koncert alatt, de a második kör a helyi foglaltházban már igazán mámorító örömmel lett. Társzenekarunk a turnén, a skót Archbishop Keabab csak nézett, hogy mekkora instrumentális pusztítást végeztünk a színpadon. Egyfolytában együtt turnéztunk, bizar, alternatív zenei megfogalmazásaik jól passzoltak a Trottel eklektikájához Nagy harci kedvvel ment a zenélés, inspiráltak az új távlatok, és másfajta mélységeket találtunk a zenénkben ének nélkül. Az autó ment, mint állat, szólt a rock 'n roll. minden oké.

A következő hónapokban, ennek szellemében non stop próbáltunk a Yukban, pontosabban nagyrészt a takarítóhelységben, mivel az állandó utazások miatt nem volt fix helyünk. Reggel 8-ra mentünk. A hangulatról csak annyit, hogy benn a színpadon a Beatrice próbált 10-től. Megboldogult Lugosi Laci, a Ricse eredeti, legendás, balkezes gitárosa néha bejött hozzánk, tömtünk egy pipát, bedugta a gitárját és közösen zajongtunk. Egész nap toltuk hónapokon át, míg egy szép napon, amikor este hazamentünk Kaktuszhoz, egy levél várt az ajtóra tűzve Ákostól. Valami ilyesmi: Ti a pokolban éltek, én megtérek istenhez. Beszippantotta a hitgyüli. Nem volt vicces a helyzet, mert februárban indult a következő turné. Több hét keresés után megtaláltuk Zsido Mikit, aki a Résből jött, de addigra már január eleje volt, sietni kellett, megkértük hát Idrányi Barnát (akkoriban a Hisztériában zenélt), hogy dobolja ő a műsor felét. Így próbáltuk össze az akkor már Ákossal kész *The Same Story* műsort: délelőtt Mikivel az egyik felét, aztán Barnával délután a másik felét... Furcsa volt némileg, de csak így volt elég a három hét, hogy az akkor végletekig szétöregedett, páratlan ritmusokból álló Trottel életérzést összepróbáljuk. Vicces turné kerekedett belőle, a koncert közepén dobos cserével... A tavasz elröppent a koncertezéssel. Régóta érelődött a szándék, hogy megannyi év illegalitás után rendes kiadóvá avanszáljunk, így május 10-én megalakult a Trottel Records, a rendszerváltás utáni első független kiadók egyike. A *Same Story* már mindenképp magunk akartuk kiadni. A felvételre gondolva azon aggódtunk, hogy amit úgy élvezünk instrumentálisan, megszólal-e a stúdióban. Az ezt megelőző *Final Salute* lemezt a Yukban rögzítettük, így ezzel is odamentünk. Aztán a felvétel valahogy tök béna lett. Egyszerűen nem

szólalt meg. Rendesen bepánikoltunk. A pénz ráment, technikailag teljes volt a tanácstalanság. Abban biztosak voltunk, hogy nem akarjuk ebben a formában kiadni. Hamarosan jött azonban a felmentés. Sokat játszottunk Pécsen a Gyárban, ott hangosított minket Teve, aki akkor épített egy stúdiót és lehívott minket, hogy csináljuk meg ott nála a lemezt, korlátlan idő alatt, ingyen! No, nem kellett kétszer mondani, leköltöztünk Pécsre és nekiálltunk.

Nem lenne hiteles a kronológia, ha a sztoriból kifelejtjük Pault, aki egy ponton mint valami meteor csapott be az életünkbe. '92 tavaszán levelet kaptunk Londonból. Egy nagyon szimpatikus csávó írta, aki ismerte a zenekart, állítása szerint dobos volt, nem is akármilyen és minden vágya, hogy velünk turnézzon. Fejből tudja sok számunkat, gyakorolja is, ha kell Pestre költözik; hasonló a világról alkotott képe, a *life style*, minden. Nem hittünk a szemünknek. Levelezni kezdtünk vele és a szimpátia csak tovább fokozódott. Terveztük, hogy jön a nyáron, Kaktusznál fog lakni, próbálunk és a szeptemberi turnén már vele toljuk. Közben Mikivel elkezdtük a felvételeket Tevénel a pécsi stúdiójában.

Aztán egy szép napon, stúdiószünetben, kimentünk a Keletibe és a megbeszélt időpontban megérkezett Paul. A hátán egy cintányérszerűt hozott, ahogy megbeszéltük. Akkoriban saját dobszerkónk volt, egy szép bordó Tama Royal Star, amit azért vettünk, hogy az állandó dobos-mizériában legyen némi biztos pont. Szóval hazamentünk Paullal Kaktuszhoz, megünnepeltük az érkezést, majd harmadnap elhatároztuk, hogy lemegyünk a Yukba próbálni. Összeraktuk a cuccot, aztán belecsaptunk abba a számba, amit Paul először akart játszani. Na, de ekkor valami olyan történt, amire egyikünk se számított. Paul dobolás helyett simogatta, vakargatta a dobot, vérszegényen pancsolgatta. Végül is tempóban játszott, de az dobolásnak semmiképp se volt mondható. Megálltunk, összenéztünk Kaktusszal, *c'mon, do it again*, de semmi és semmi és semmi. Megpróbáltunk egy másik számot, amire Paul azt mondta, hogy gyakorolta. Ugyanaz a jelenség. Kimentünk inni egy kávé, nekifutottunk számtalanszor, míg a végén belefáradtunk és hazamentünk. Paul nem tűnt kétségbeesettnek, holnap újra próbálunk ugye? *Of course, man*. No de, a következő napon se sikerült jobban és az azután is. Nem hittük el. Létezhet, hogy egy ilyen kedves, okos ember képtelen megállapítani magáról, hogy nem tud dobolni? Ugy tűnt. Egyszerűen nem tudtam mit mondjak neki. Egyik nap lehívtuk Mikit próbálni, hogy ugyan mutassa már meg ennek a kedves Paulnak, hogy hogyan kell ráütni egy dobra. *Aha, i see...* Az álmunk romokban, mentünk Pécsre folytatni a felvételt, vittük Pault is, mivel nálunk lakott. Azon gondolkodtunk, hogy megkérjük legyen valami más, ne dobos, bár énekest nem kerestünk, de vértett érte a szívünk. Nagyon összebarátkoztunk vele.

A pécsi stúdióban felvettük az alapokat. Elfelejtettem mondani: azt határoztuk el, hogy vendégeket hívunk a lemezre színesíteni a hangzást, amit persze élőben instrumentális trióként adunk elő továbbra is. Így került a lemezre megannyi barát, barátnő, ismerős és ismeretlen is. Teve meg csak nézett, hogy hova fejlődik a trió hangzása. Közben a nyár folyamán volt egy két koncertünk, amire persze Pault is vittük magunkkal. Kevés a hely ahhoz, hogy minden történetet, eseményt akkurátusan leírjak, eljött a szeptember, a lemez három hónapnyi szüntisztázás, véres verejték és kb. harminc újrakeverés után elkészült. Olyan lett, amilyen. Paul néhányszor még lejött velünk Pécsre, aztán hazautazott.

A lemezt viszont le kellett gyártani, mert a turnéra magunkkal akartuk vinni. Pénzünk nem lévén, bementem az akkori Euroton nevű terjesztőhöz és kazettagyárhoz, és azzal a lendülettel megrendeltem 3000 db Trottel *The Same Story Goes On* kazettát. Mondtam, hogy nem tudjuk

kifizetni, de arra gondoltunk, hogy az eladásból vonhatnák le. Elképesztő, de végül belementek ezzel a konstrukcióval 2000 db kazetta legyártásába. Hihetetlen, mi? :) Ezen felbátorodva kontaktoltam a Prága melletti Gramofonové Závodival faxon. (Az akkor már privatizált cseh állami lemeznyomó mai, modern nevén GZ Media.) Megrendeltem a CD-t meg a Vinyl-t (ez akkor még *bakelit* volt magyarul) és közöltem, hogy elhoznánk, majd három hét német turné után fizetnének ki. És igen, legyártották a lemezeket meg a CD-ket, mi pedig turnéra menet felvettük őket Lodenicében. Aztán uzsgyi Németországba.

A cseh/német határon a cseheken még simán átjutottunk, de beleszaladtunk a lelkes német vámososokba. Jobban mondva a kábszeresekbe. Megmotoztak minket és egyikőnkénél találtak egy gyufás skatulyát kendermagokkal. Miki, az egyébként teljesen absztinens dobosunk hozta el utolsó cseh szálláshelyünkről tévedésből. Mikor megtalálták nála, tiszta vörös arccal, minden külföldi tudását összeszedve kiabálta a németnek, hogy *no, no!*, és mutogatott magára. Mi meg iszonyatosan kiröhögtük, de aztán a vámos, kedvet kapva a vizsgálódáshoz kijött a kocsihoz. Jó érzékkel lehetett megáldva, secperc alatt az elsősegélyládához nyúlt, kinyitotta és kivette belőle az összeszigszalagozott filmesdobozt, benne a jó kis cseh fűvel. A firranccca... Innentől kezdve mindent ki kellett pakolnunk és előkerültek a hanghordozók, százával a CD-k, bakelitek, kazetták, pólók, minden. Jó nagyot nézett. *Was ist das?* Mondom, promóciós anyagok... Hm, hm... Promóció ide vagy oda, ezt akkor is le kell vámolni. Az egész busz teli volt vámolatlan szajréval, az ülések alatt, mindenhol. Közölte, hogy meg kell büntetnie a fű miatt. Jegyzőkönyv készült, majd elszedte az összes kb. 150 márkánkat, ami gyakorlatilag a benzinpénzünk lett volna. Pontosan, szigorúan, de korrekten és szívatás nélkül végezte a munkáját. Aztán udvariasan egy rendőrautóval átkísértek egy nem messze lévő másik határátkelőhöz vámolni. Ott aztán hihetetlen tortúra kezdődött. Mindenki csak hümmögött mikor a Trottell Records vámpecsét nélküli, ilyen szempontból fiktív és érvénytelen promóciós számláját nézegették, amin címzettként a német X-Mist Records állt. Átküldtek a expedícióhoz, de mivel nem vámoztunk kifelé a csehektől, a expedíció sem tudta kitölteni a német vámpapírokat. Iszonyatos para volt. Ha visszaküldtek volna, a csehek minden valószínűség szerint levágták volna a tőkünket amint meglátják a náluk gyártott, vámolatlan, mintegy 1000 db hanghordozót. Szerencsére nem küldtek vissza. Viszont az idő igencsak telt. Reggel 7 óta szívunk a határon, és lassan veszélybe került az első koncertünk, mivel már délután felé járt az idő. Lassacskán mindenki hozzászókkott a lepukkant buszos, magyar zenekar látványához - mi meg a német vámosok közelségéhez. Aztán jött a váltás. Gondoltam, egy életem egy halálom, újra megpróbálom. Beálltam a sorba és amikor az ablakhoz értem, minden udvariasságomat és nem létező német tudásomat latba vetve anyanyelvén szóltam a délutános vámoshoz, mi vagyunk az a magyar zenekar, aki reggel óta, lemezek, stb... Érti ő, érti... – nagyon készséges volt velem. Nem is lenne ezzel semmi baj, no de hát ilyen nagy mennyiség??? Mélyen a szemébe néztem és a legendás német racionalitásra apellálva az mondtam: *Hogyan adhatnánk el súlyos tízezreket, ha nem használnánk el nyamvadt ezer lemezt promócióra?* No, ez szöveget ütött a fejébe. *Hm, hm, igaz, igaz... No és hol vannak ezek a lemezek?* - kérdi. Közben kimentünk a kocsihoz, ahol a többiek punnyadtak közönyös, beletörődött arccal. Nem volt mit tenni, mondom: *Hát mindenhol...* – és a buszba mutattam, az ülések alá, és körbe, tárt karokkal. *Még be sincsenek csomagolva. Szereti a rockzenét?* – és átnyújtottam neki egy celofánzatlan *The Same Story* CD-t. *Danke schön*, köszönte meg, aztán lepecsételte a fiktív promóciós számlámat és *bon voyage*-t kívánva előre mutatott a szép nagy Németország belseje felé. Sietnünk kellett, későre járt az idő. Reménykedtünk, hogy kitart a tele tank Karlsruhe-ig. Úgy toltam neki, hogy közben alig ért a lábam a gázpedálhoz. Szerencsénk volt, mint oly sokszor azóta is: időben odaértünk.

1993-ra egyébként a királykék Volkswagen buszunk a végét járta. Az ominózus belga motor, amit Ildi kiszállásakor szereztünk Liege-ben ezer német márkáért, még mindig hősiesen állta a sarat, csak picit csöpögött belőle az olaj, viszont már vagy ötvenezer kilométert kibírt, ami igazán szép teljesítmény tekintve, hogy a kedves bártulajdonos szerint (lásd majd a *Final Salute* lemez történetében) akár ötszáz kilométer után is csütörtököt mondhatott volna. Viszont minden más alkatrész, és a karosszéria is olyan pocsek állapotban volt, hogy rengeteg pénzt kellett volna ráköltetni, ami meg nem volt. A forgalmija közben lejárt már másfél éve. Úgy közlekedtünk vele keresztül-kasul Európán, hogy csak a sárga, biztosítást igazoló csekket hordtuk magunkkal, remélve, hogy ha megállítanak, akkor az majd elég hivatalosan néz ki. A rendszám rajta volt, és mindig friss dátum. Iszonyatos para volt így utazni, de más választásunk nem lévén így emésztettük a kilométereket tizenhét hónapon át. Végül '93-ban, a 8. kerületi lakásomtól ötszáz méterre fűleltek le a rendőrök, s nem volt apelláta, bevonták a rendszámot. A kiszolgált járművet végül 30000 forintért adtam be egy bontóba, és nem hazudok, meg is könnyeztem. Megfogadtam, hogy ennek a mizériának véget vetek és fejembe vettem, hogy vadiúj busz kell, ami készpénz híján meredek elképzelés, de persze menni akartunk, semmilyen akadály nem állhatott az utunkba. Innentől kezdődött a Trottel életében – megannyi év szájalmas, idegtépő és heroikus küzdelem után a jó autóval való turnézás időszaka.

Eljött a nyár. Augusztusban zajlott az első Sziget (úgymond „diák”). Csehországból siettünk haza, mert épp a Szigetre megjelenő Wei Wu Wei lemezt hoztuk el a gyárból Broci barátom kiszuperált Ladájával, ami aztán Brno-nál annak rendje és módja szerint csütörtököt mondott. A motor elején éktelen lyuk tátongott. Nem részletezem, hogyan oldottuk meg ott a Prága-Brno autópályán 1000 CD-vel a csomagtartóban a helyzetet, de néhány nap múlva Broci barátja megérkezett, szintén egy leamortizált Ladával, és hazavontatott minket. Emlékszem, az akkoriban elkészült konténeres cseh-szlovák határon Malackynál a buzgó vámósok mindenáron ránk akarták bizonyítani először is, hogy lopott az egyik autó. Hiába apelláltunk a józan eszére, hogy *ember, gondolja, hogy ilyen feltűnést keltve vontatunk egy lopott, leamortizált Ladát, aminek ráadásul kétféle lyuk éktelenkedik a motorján?* Na, aztán jött azzal, hogy *heroin* – direkt szívatott, merő rosszindulatból. Mondom neki egyre idegesebben, hogy *szabáka, azaz: Hozdd a kutyát ember! Ne vacakolj az időnkkel!* Végül persze nem lett se kutya, se semmi, és átengedett. Aznap játszottunk a Szigeten. Sosem fogom elfelejteni a Multimédia szakembereinek, hogy az összes többi zenekar csúszása miatt az egyik húszperces számunk egy csendes, pszichedelikus részében oldalról ránk üvöltözve gyakorlatilag leparancsoltak minket a színpadról, nagyjából nyolcezer ember előtt. Akkor már nyomtunk vagy kétszázötven külföldi koncertet, udvariasabb kiszolgáló technikai személyzethez voltunk szokva – minden ilyen alkalommal pizok megalázó volt az egyébként szokásos magyar bunkó viselkedés. Októberben zajlott egy kőkemény, hármas lemezmegjelenési Trottel – Leukémia – Archbishop Kebab turné. Asszem három hét volt. November 25-én szerveztük az utolsó külföldi koncertet a Yukban az MDC-vel.

Az innentől kezdődő évekre valahogy nem emlékszem annyira. Volt egy téli turné, amikor egy kerékcserénél a dán határon ráesett egy rozsdás vas az ujjamra, ami aztán begyulladt és elkezdett lejönni a köröm. Tiszta genny volt és néhány nap múlva már seblázam lett. Egy berlini koncert után Bochumba vittek be a kórházba ahol fel is vágták. A 94 májusi német-francia turnéra Ildi (ex-énekesnőnk) is velünk jött, akinek éppen akkor lelkileg némi vakációra volt szüksége. A tizenegyezer km folyamán régi, úgymond legendás városokba mentünk vissza, mint pl. Dijon, ahol azelőtt sokat játszottunk, vagy Besancon a svájci határ mellett, vagy a berni Reithalle, ami egy elképesztő underground kulturális projekt a mai napig. Nyomtunk a koncerteket, a műsor váza változatlanul a *Same Story* két húszperces száma, plusz a *Story Goes On* és az *Osztás után* voltak, de új számok nem akartak születni

valahogy. Igaz, a Trott Records a maga havi egy új kiadványával minden itthon töltött időt lekötött, de emellett éreztem, hogy az akkor már három éve működő trió-formáció nem tud továbblépni. Felmerült az akkor feloszlott Slogan zenekarból Horváth Endriske neve, megkérdeztem beszállna-e gitározni, és ő igent mondott. Iszonyatos lökést adott a zenekarnak, ugyanakkor az idegbeteg harmóniái totál elvitték a Trott zenéjét valami olyan irányba, ahol addig, minden zenei örületünk ellenére még nem jártunk. De ez már *Az ellopott kert* című lemez története lesz.